

INFO

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Velký pátek, den utrpení a smrti našeho Pána Ježíše Krista, je dnem pokání zdrženlivostí i újmou.

Zákonem pokání zdrženlivostí jsou vázány osoby od dovršení čtrnáctého roku věku; zákonem pokání újmou jsou vázáni všichni zletilí až do započatého šedesátého roku.

ŽEHNÁNÍ POKRMŮ O VELIKONOCÍCH

Toto žehnání souvisí se starou postní praxí, která zapovídala požívání nejen masa, ale i vajec a sýra. Pokrmy byly o Velikonocích žehnány pro jejich první domácí použití. Zvláštní symboliku má velikonoční vejce - symbol života. Žehnání pokrmů připomíná, že společenství se zmrtvýchvstalým Kristem u eucharistického stolu má pokračovat doma v hostině lásky - agapé.

Žehnání pokrmů se bude konat na Bílou sobotu v kostele sv. Petra a Pavla po večerní mši svaté.

KOSTEL SV. JANA NEPOMUCKÉHO ŠEMANOVICE

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB V ROCE 2017

- 14.05. - neděle v 15.00 - poutní mše svatá
- 04.06. - neděle v 15.00
- 05.07. - středa v 15.00 (slavnost sv. Cyrila a Metoděje)
- 27.08. - neděle v 15.00
- 17.09. - neděle v 15.00 (slavnost zjevení Panny Marie v La Salette)

POŘAD BOHOSLUŽEB VELIKONOCE 2017

Úterý - 11. dubna

18.00 - mše sv. v kostele kapucínů (nám. Míru).

Středa - 12. dubna

7.30 - mše sv. v kostele sv. Ludmily.

10.00 - mše sv. v domově důchodců.

Zelený čtvrtek - 13. dubna

18.00 - mše svatá v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníku.

Velký pátek - 14. dubna

10.00 - Křížová cesta v Liběchově. Začátek u kostela.

18.00 - Liturgie v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníku.

Bílá sobota - 15. dubna

Od 10.00 do 12.00 a od 14.00 do 17.00 adorace Nejsv. Svátosti.

Od 10.00 do 12.00 příležitost ke sv. zpovědi.

19.00 - Velikonoční vigilie. Začátek před kostelem sv. Petra a Pavla.
Prosíme, přineste si s sebou svíce!

Boží hod velikonoční - 16. dubna

8.00 - mše sv. v kostele na Pšovce

9.30 - mše sv. v kostele Petra a Pavla v Mělníku

9.30 - mše sv. v kostele ve Vysoké

11.00 - mše sv. v kostele v Záboří

Večerní mše sv. v kostele sv. Ludmily nebude.

Velikonoční pondělí - 17. dubna

9.30 - mše sv. v kostele Petra a Pavla v Mělníku.

Úterý po Velikonocích - 18. dubna

Mše sv. nebude!

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

FARNÍ ZPRAVODAJ VELIKONOČNÍ DOBA 2017

Sv. Ludmila

*Bratři,
nekonečně milosrdný Bůh
nás miloval svou velikou
láskou, a když jsme byli
mrtví pro své hříchy, přivedl
nás k životu zároveň s
Kristem.
Za to, že jste zachráněni,
máte co děkovat Boží
dobrotě.
Když vzkřísil Krista Ježíše,
vzkřísil zároveň s ním i nás.*

**Přejeme Vám dobře prožité
velikonoční svátky.**

P. Jacek a P. Mirek

Nezapomínejme na Boží skutky, jinak ztratíme naději

Petr běžel ke hrobu. Jaké myšlenky mu přitom vířily v hlavě a srdci? Evangelium říká, že jedenáct učedníků, včetně Petra, neuvěřilo svědectví, s nímž přišly ženy, jejich velikonoční zvěsti. V Petrově srdci tedy byla pochybnost spolu s mnoha negativními pocity: zármutkem ze smrti milovaného Mistra a zklamání z toho, že Jej během Umučení třikrát zapřel.

Je tu však jedna drobnost, kterou se Petr odlišil. Nezůstal sedět v myšlenkách, nezůstal zavřený doma jako ostatní. Nenechal se chytit do pasti pochmurné atmosféry oněch dnů; nedal se pohltit výčitkami, strachem a neustálými řečmi, které k ničemu nevedou. Hledal Ježíše, nikoli sebe. Upřednostnil cestu setkání a důvěry a tak, jak byl, se zvedl a běžel ke hrobu. Aniž by podléhal smutku a temnotě, dal prostor hlasu naděje, nechal Boží světlo vstoupit do svého srdce a nezhášel jej.

Také ženy, které vyšly brzy zrána, aby prokázaly skutek milosrdenství a nesly ke hrobu vonné oleje, učinily stejnou zkušenost.

Ani my, stejně jako Petr a ženy, nenajdeme život, zůstaneme-li zarmoucení a v beznaději, uvízneme-li sami v sobě. Otevřme Pánu svoje zapečetěné hroby, aby vstoupil Ježíš a daroval nám život; přinesme Mu kameny zahořklosti a balvany minulosti, tíživé spousty slabostí a poklesků. On touží přijít a vzít nás za ruku, aby nás vyprostil z úzkosti. První kámen, který je nutné tuto noc odvalit, je beznadějí, která nás uzavírá do sebe. Kéž nás Pán vysvobodí z této hrozné léčky, z beznaděje těch křesťanů, kteří žijí jako by Pán nevstal z mrtvých a jako by středem života byly naše problémy.

Vidíme a stále budeme vidět problémy svého bližního i svoje vlastní. Vždycky zde budou, ale je třeba tyto problémy vystavit světlu Zmrtvýchvstalého. Temnoty a obavy nemají přitahovat pohled duše

a zmocňovat srdce. Slyšme však andělova slova: Pán „není tady, byl vzkříšen“. On je naší největší radostí, vždycky je po našem boku a nikdy nás nezklame.

Takový je základ naděje, která není pouhým optimismem, ani psychologickým postojem nebo dobromyslnou výzvou ke smělosti. Křesťanská naděje je dar, který máme od Boha, pokud vycházíme ze sebe a otevíráme se Mu. Tato naděje neklame. Utěšitel nedělá všechno na pohled krásným, neodstraňuje zlo kouzelnou hůlkou, nýbrž vlévá do života pravou sílu, kterou je jistota, že jsme milováni Kristem, který nám vždycky odpouští a který pro nás přemohl hřích, smrt a strach. Dnes je slavnost naší naděje, slavíme tuto jistotu: nic a nikdo nás nebude nikdy moci odloučit od Jeho lásky.

Pán je živý a chce být hledán mezi živými. Kdo se s Ním setká, toho posílá šířit velikonoční zvěst, probouzet a křisit naději v srdcích těch, kdo světlo života klopotně hledají. Jako radostní služebníci naděje jsme povoláni zapomínat sami na sebe a zvěstovat Zmrtvýchvstalého životem a láskou, jinak budeme mezinárodní strukturou s vysokým počtem adeptů a dobrými pravidly, ale nebudeme schopni dávat naději, po které svět žízní. Nezapomínejme na Jeho slovo a Jeho skutky, jinak ztratíme naději. Konejme památku Páně, Jeho dobroty a slov Jeho života, kterými jsme byli pohnuti; pamatujme na ně a osvojme si je, abychom byli jako ranní hlídky, které umějí vyhlížet znamení Vzkříšeného.

Draží bratři a sestry, Kristus vstal z mrtvých! Otevřme se naději a dejme se na cestu; památka Jeho skutků a Jeho slov ať je zářivým světlem, které v důvěře řídí naše kroky ve směru Paschy, která nebude mít konce.

Díky Duchu svatému nejsme sirotci

Ježíšovo misijní poslání, které vrcholí darováním Ducha svatého, mělo zásadní cíl, totiž znovu navázat náš - hříchem poničený - vztah k Otci, odstranit naše osiření a navrátit synovství.

Apoštol Pavel v listu Římanům praví: „Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží Synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: »Abba, Otče!«“. Tento obnovený vztah, kterým je Boží otcovství, se v nás znovu aktivuje vykupitelským působením Krista a darem Ducha svatého.

Duch je dán Otcem a vede nás k Otci. Veškeré dílo spásy je dílem znovu zrození, ve kterém nás Boží otcovství skrze darování Syna a Ducha osvobozuje z osiření, do něhož jsme upadli. Také v naší době jsou patrná různá znamení tohoto osiření: je to ona vnitřní samota, kterou vnímáme uprostřed davu a která se může stát existenciálním smutkem; domnělá nezávislost na Bohu, s níž souvisí jakýsi stesk po Jeho blízkosti; rozšířený duchovní analfabetismus, který nám odnímá schopnost se modlit; obtíž vnímat opravdovost a realnost věčného života; nesnáze poznat v druhém člověku bratra, tedy syna téhož Otce; a další podobná znamení.

Proti tomu všemu stojí synovství, které je našim původním povoláním a je tím, proč jsme byli stvořeni, naše nejhlubší DNA, která však byla zničena a jejíž obnova si vyžádala oběť Jednorozeného Syna. Z nezměrného daru lásky, kterým je smrt Ježíše na kříži, vytryskl na celé lidstvo nezměrný proud milosti Ducha svatého. Kdo se s vírou ponoří do tajemství tohoto znovu zrození, narodí se k plnosti synovského života.

„Nenechám vás sirotky.“ Dnes na slavnost Letnic v nás tato Ježíšova slova naznačují také myšlenku mateřské Mariiny přítomnosti ve Večeřadle. Ježíšova Matka se modlí ve společenství učedníků, je živou památkou Syna a živou invokací Ducha svatého. Je Matkou církve. Její přímělově svěřujeme zejména všechny křesťany, rodiny a komunity, jež v této chvíli nejvíce potřebují sílu Ducha Přímělovce, Obhájce a Utěšitele, Ducha pravdy, svobody a pokoje.

Duch, jak opět praví svatý Pavel, působí, že patříme Kristu: „Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho“ (Řím 8,9). Upevňováním vztahu naší příslušnosti k Pánu Ježíši nás Duch uvádí do nového dynamismu bratrství. Prostřednictvím univerzálního Bratra, jímž je Ježíš, můžeme navazovat vztahy s druhými novým způsobem: už ne jako sirotci, nýbrž jako synové téhož dobrého a milosrdného Otce. Tím se všechno mění! Můžeme se na sebe dívat jako na bratry a naše rozdíly pouze zvětšují radost a údiv z příslušnosti k jedinému otcovství a bratrství.

Eucharistie – síla lásky vzkříšeného Pána

„To číňte na mou památku“. Tento Ježíšův příkaz ustanovení eucharistie podává apoštol Pavel dvakrát, když píše korintské obci. Je to nejstarší svědectví Kristových slov při Poslední večeři.

„To číňte“. To znamená vezměte chléb, vzdávejte díky a lámejte; vezměte kalich, vzdávejte díky a podávejte. Ježíš přikazuje opakovat gesto, kterým ustanovil památku své Paschy a kterým nám daroval svoje Tělo a svoji Krev. A toto gesto se dostalo až k nám. Podmětem činění eucharistie je vždycky Ježíš, ale uskutečňuje se skrze naše ubohé ruce, pomazané Duchem svatým.

„To číňte“. Již dříve Ježíš žádal po apoštolech, aby činili to, o čem měl sám jasno v poslušnosti k Otcově vůli. Slyšeli jsme to před chvílí v evangeliu: „Vy jim dejte jíst“. Ve skutečnosti je to však Ježíš, který žehná a láme chleby, dokud nenasytí všechny lid. Pět chlebů a dvě ryby však nabízejí jeho učedníci. A Ježíš to chtěl právě takto: místo, aby rozpustili zástup, měli dát k dispozici to málo, co měli. A potom další gesto: zbylé kousky chleba, které lámaly svaté a ctihodné ruce Pána, procházejí nuznými rukama učedníků, kteří je rozdávají lidem. Činí to také spolu s Ježíšem a „dávají jíst“ spolu s Ježíšem. Je zřejmé, že tento zázrak nemá jenom utišit hlad jediného dne, nýbrž je znamením toho, co Kristus zamýšlí vykonat pro spásu celého lidstva darováním svého těla a svojí krve. Přesto je však vždycky zapotřebí, abychom učinili ona dvě drobná gesta: nabídli trochu chleba a ryb, které máme, obdrželi z Ježíšových rukou lámaný chléb a rozdali jej druhým.

Lámat – to je další slovo, které vysvětluje význam slov „to číňte na mou památku“. Ježíš se vydal, vydává za nás. A žádá nás, abychom se dali a vydali za druhé. Právě „lámání chleba“ je obrazem, rozpoznávacím znamením Krista i křesťanů. Vzpomeňme na Emauzy: poznali jej „při lámání chleba“. Připomeňme si první Jeruzalémskou obec: „Setrvali.. v lámání chleba“. Eucharistie je středem a formou života církve od samotného počátku. Pomysleme však také na všechny svaté a svěťice – proslulé i anonymní – kteří „lámali“ sami sebe, svůj život, aby „dali jíst“ bratřím. Kolik maminek a tatínek spolu s chlebem, nakrájeným na domácím stole, lámalo svoje srdce, aby vychovali děti a vychovali je dobře! Kolik křesťanů jako zodpovědných občanů lámalo svůj život, aby bránilo důstojnost všech, zejména těch nejchudších, odepsaných a diskriminovaných! Odkud se jim dostává sil na to všechno? Právě z eucharistie, silou lásky vzkříšeného Pána, který pro nás také dnes láme chléb a opakuje: „To číňte na mou památku.“

Srdce Páně

Kde je velké provinění, tam je ještě větší milost. Kde jinde je bezpečný a jistý úkryt i odpočinek pro slabé než ve Spasitelových ranách? Tím bezpečněji tam mohou přebývat, čím víc je Spasitel schopen nás zachránit. Svět kolem nás hlučí, tělo nás svírá, dábel klade nástrahy. Já však neklesám, neboť mé základy stojí na pevné skále. Zhřešil jsem velkým hříchem. Svědomí bude znepokojeno, ale nezděsí se, protože budu mít na paměti Pánovy rány. Vždyť přece byl zraněn pro naše nepravosti? A co je tak smrtelné, že by to nebylo Kristovou smrtí ze smrti vysvobozeno? Když si tedy uvědomím, že existuje tak mocný a účinný lék, nemohu se už děsit žádné zlé nemoci.

A proto je zřejmé, že se mýlil ten, který řekl: Větší je má nepravost, než abych si zasloužil milost. Jsme přece údy Kristovy a jako nepřisluší údu, aby rozhodoval o záležitostech hlavy, tak ani my nemůžeme rozhodovat o tom, co si od Krista zasloužíme,

a hovořit o něčem, co není naší, ale jeho věcí.

Já však s důvěrou čerpám ze srdce Páně to, čeho se mně samotnému nedostává, protože on oplývá milosrdenstvím a je mnoho míst, z nichž toto milosrdenství prýští.

Probodli jeho ruce i nohy, otevřeli bok kopím a z těchto šterbin mohou sáť med ze skály a olej z kamene nejtvrdšího, to znamená okusit a vidět, jak dobrý je Pán.

Přemýšlel a jeho myšlenky byly myšlenkami pokoje, ale já mu nerozuměl. Neboť kdo pochopil myšlení Páně? Kdo mu byl rádcem? Hřeb, který vše proniká, se mi však stal otvírajícím klíčem, takže vidím vůli Páně. A co mohou vidět tím otvorem? Křičí hřeb, křičí rána, že v Kristu je skutečně Bůh usmiřován se světem. Meč pronikl jeho duši a přiblížilo se jeho srdce, takže již nemohl nemít soucit s mojí slabostí.

Zákoutí nitra se ukazují skrze otevřené rány těla. Ukazuje se ono velké tajemství lásky, ona hlubina milosrdenství našeho Boha, s kterou nás navštívil ten, který vychází z výsosti. Cožpak rány neodhalují nitro? A z čeho jiného než z tvých ran by jasněji vysvítilo, Pane, že jsi dobrý, shovívavý a nejvyšší milosrdný? Neboť nikdo nemá větší slitování než ten, který pokládá svůj život za ty, kdo propadli smrti a byli odsouzeni.“

Takže mou odměnou je slitování Páně. Nepostrádám zajisté odměnu, stejně jako on nepostrádal slitování. A jako je hojné slitování Páně, tak i já mám hojnost odměny. Vždyť jsem si přece vědom mnoha provinění. Kde se však rozmnožil hřích, tam se v míře ještě daleko štedřejší ukázala milost. A jestliže Hospodinova láska je od věků na věky,“ také já na věky chci zpívat o Hospodinových milostech. A co moje spravedlnost? Hospodine, budu hlásat jediné tvou spravedlnost. Ta je totiž i mou spravedlností. Neboť ty sám ses mi stal spravedlností od Boha.

sv. Bernard

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

(modlí se na obyčejném růženci)

Na začátku Otče náš... Zdrávas Maria...
Věřím v Boha...

Na zrnkách místo Otče náš: Věčný Otče, obětuji Ti Tělo a Krev, Duši i Božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa!

Na zrnkách místo Zdrávas Maria: Pro Jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu!

Na zakončení (tříkrát): Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem!